

Istentisztelet 2020. augusztus 9-én

Világhírű hit

Fohász: „Örüljete az Úrnak, ti, igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret... Adjatok hálát az Úrnak. Mert az Úr igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. Szereti az igaz ítéletet, az Úr szeretetével tele van a föld.” *Ámen* (Zs 33,1-5)

Kezdő ének: 33,1-2 - *Nosza, istenfélő szent hívek...*

Fennálló ének: 33,11 - *Őbenne azért a mi szívünk...*

Fő ének: 483,1-6 - *Mennybéli felséges Isten...*

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. *Ámen*

Igeolvasás: Róma 1,1-15

1 Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, 2 amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért, 3 az ő Fiáról, aki test szerint Dávid utódaitól származott, 4 a szentség Lelke szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Jézus Krisztus a mi Urunk, 5 általa kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, 6 akik közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus elhívottai. 7 Mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, elhívott szentjeinek: Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. 8 Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van. 9 Mert Isten a tanúm, akit lelkemből szolgálok Fia evangéliumának hirdetésével, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, 10 mindenkor kérve imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok. 11 Mert szeretnék meglátogatni titeket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak át nektek, 12 azaz hogy együtt nyerjünk vigasztalást nálatok egymás hite által, a tietek és az enyém által. 13 Tudjátok meg, testvéreim: sokszor elhatároztam már, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy munkámnak némi gyümölcse lehessen közöttetek, amint a többi nép között is. 14 Görögöknek és barbároknak, bölcséknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. 15 Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.

Imádság:

Szerető mennyei Atyánk, köszönjük, hogy ebben a forrásban hajlékod hűs árnyékában megpihenhetünk. De ami ennél is fontosabb, köszönjük, hogy eléd hozhatjuk lelkünk szomját, mert Te tudod azt eloltani. Kérünk, drága igédnek készíts helyet szívünkben. Eléd jövünk mindazzal, ami életünknek terhe, harca, nyomorúsága; előtted szeretnénk kitárni szívünk fájdalmát, aggodalmát, félelmeit, csalódásait, sebeit. Köszönjük, hogy Te vagy az áldott orvos, aki tudod, mire van szükségünk. Áldunk az evangélium üzenetéért, a Jézus Krisztusban adott bocsánatért, békességért és az általa elkészített üdvösségért. És áldunk mindazért, amit kegyelmedből hálaadással fogadhattunk el Tőled az elmúlt időben is. Gazdagítsd, neveld, formáld életünket most is igéd által. Add Szentlelked vezetését, hogy értsük, elfogadjuk és tudjuk azt megélni is. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 162,7 - *Prédikáltasd szent Igédet...*

Igehirdetés - Róma 1,8

„Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van.”

Kedves Testvéreim!

A bibliaolvasó vezérfonal szerint ma kezdjük olvasni ezt a több szempontból is nagyon jelentős levelet. Nemcsak nekünk, de a római keresztyéneknek is nagyon értékes volt, azon túl is, hogy abban az időben levelet küldeni-kapni nagy jelentőségű eseménynek számított.

Mi manapság már egyre ritkábban írunk és kapunk leveleket. Elmúlt az a világ, amikor fontos, szinte egyedüli kapcsolattartási lehetőségnek számított a posta útján küldött levél. Az apostoli levelek születése idején viszont más okokból számított rendkívüli és különleges eseménynek egy levél, hiszen a kézbesítése sok utazás után (többnyire gyalog) személyes megbízott által történt. Akkor más okból kaptak az emberek ritkán levelet.

Ezt a levelet a Római birodalom fővárosába úgy írja Pál, hogy a címzettek nem is ismeri, csak hallomásból. De régi elhatározása szerint szeretné majd meglátogatni a gyülekezetet, hogy egymás hite által erősödjenek, és ezért ír most nekik. A levéllel római útját készíti elő.

A bemutatkozás és köszöntés után legelőször ezt írja *„Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van.”* Ugye, milyen jól esne nekünk is ilyet olvasni: az egész világon hírünk van? Ki ne szeretne jó hírű, jó nevű, ismert lenni? Jól esik a lelkünknek, ha valaki ilyenfajta hírrel örvendeztet meg: hallottam..., mondták..., emlegettek... - és aztán jó dolgokat sorol velünk kapcsolatban. Sőt, sokan mit meg nem tesznek annak érdekében, hogy híresekké legyenek? Még akkor is, ha látjuk, világi értelemben a világhír sokszor nem jó következményekkel jár az ember élete számára, hányan tönkre mentek már bele...

De figyeljem! A *hiteteknek* van híre! Az nem kis csoda, hogy Rómában van egy keresztyén gyülekezet, amely sok mindent próbált, átélt. Csoda a létrejötte is, aztán próbák között edződtek. Amikor Claudius 49-ben kiűzte a zsidókat Rómából, elűzte őket is, Néró 54-ben visszaengedte őket. A gyülekezet eközben nem szűnt meg, de összetétele arányaiban megváltozott, többségbe kerültek a pogány származású keresztyének. Újra meg kellett tanulniuk közösen élni, összekovácsolódní. És a környezet, a birodalom fővárosa is mennyi kísértést, támadást jelenthetett: ott voltak az erkölcstelenségéről hírhedt városban, kitéve sok külső veszélynek, üldözésnek, gúnynak is. És a gyülekezet hite rendületlenül tiszta, makulátlan, kétségbe nem vonható, meg nem kérdőjelezhető. Az egész világon híre van. Micsoda kegyelem ez!

Kedves Testvéreim, lássuk meg, hogy a rómaiak hitének híre nem arról szól, hogy olyan nagy, hogy betegeket gyógyítanak, csodákat tesznek, hegyeket mozgatnak vagy valami ehhez hasonlót tennének. A hitük híre arról szól, hogy igazán élük Krisztust, hogy kitartóak, állhatatosak, hogy a mindennapjaikon, kapcsolataikon, állhatatosságukon megmutatkozik, hogy a feltámadott Krisztus élő Úrként van jelen az életükben és élő kapcsolatban vannak vele. A levél záró fejezetében olvasunk arról, hogy hűségesekek voltak az Úrhoz, engedelmesek, egymást szeretők - tehát konkrét gyakorlati megnyilvánulásai voltak a hitüknek.

Azonban: Igazán nem is nekik és róluk szóló dicséret ez, úgyszólván óvakodjanak a dicsekvéstől. Végképp nem a hízélgés szándékával írja ezt Pál, hogy netán valamiképpen megnyerje őket. Ő nem is szokott hízelegni. Az apostol itt mindezt hálát ad - Istennek! Mert ez a jó hír is része a keresztyén misszióknak: Annak bizonyítéka, hogy Isten munkálkodik, Szentlelke élővé tudja tenni az ígét, íme, még Rómában is tudott élő gyülekezetet létrehozni, És Isten hatalmas munkájának vannak látható, érzékelhető és letagadhatatlan jelei, gyümölcsei. Hiszen a keresztyén hit nem magánügy. Nem is lehet titokban tartani, mert Krisztust hirdeti.

A levél bevezetése utáni mondat így kezdődik: „először is” - mert Pál számára első a hála. Ilyen összefüggésben említi a rómaiak hitét. Isten tetteinek hálaadással említése nagyon fontos. A jó hírük Krisztus jó illata hívők és hitetlenek között egyaránt az akkor ismert világban.

Tehát vegyük észre, hogy Pál nem őket dicséri, hanem az Istent, aki Krisztus által ezt az állhatatos hitet munkálja bennük. Mert végül is minden, ami vagyunk, minden, akik lehetünk hívő emberekként, mindig Isten munkája az életünkben. Sajnos, sokszor előfordul, hogy nem Istennek tulajdonítjuk azt, amit pedig Ő cselekedett az életünkben.

Amikor Pál hálaadásában a gyülekezetről van szó, nem említi neveket, vezetőket, funkciókat, konkrét személyeket és tisztségeket, hanem egyben említi az egész közösséget. Aminthogy valóban egy test, egy organizmus az egész, és egymásra vannak utalva. Ahol mindenkinek megvan a maga elrendelt helye és feladata. A közös hitükről van szó. „Mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, elhívott szentjeinek”. Egységüket munkálja az apostol ezzel is.

Kedves Testvéreim, most már azon lenne jó elgondolkodni néhány kérdés kapcsán, vajon hogy van ez a mi hitünkkel? Milyen híre van? Van-e egyáltalán hitünk? Lehet-e róla tudnia a közelieknek, a környezetünknek? És mit tudnak? Ellenőrizhető-e számukra? Autentikus, hiteles-e, összhangban van-e az életünk vele? Látszik-e benne Jézus Krisztus? Vajon a mi hitünket az jellemzi-e, hogy akik ránk gondolnak, az első gondolatuk az Úr iránti hála?

Azt hiszem, van mit szégyenkezve tanulnunk a római gyülekezettől. Akiknek a magatartása, helytállása valóban a hegyen épített város képét mutatja, amely nem rejthető el, amely világít, utat mutat másoknak is - ott a birodalom fővárosában is! Kire mutat a mi hitünk itt a fővárosban, ha csak egy kis országé is az?

Jó meglátni, hogy bár ez a gyülekezet nem Pál szolgálata nyomán jött létre - nem tudjuk, hogyan is volt ez - az ő öröme mégis őszinte és maradéktalan. Mert az apostol nem a saját eredményének tekintette, ha valamiben őt az Úr Jézus felhasználta, és nem volt benne sem versengés, sem féltékenység más szolgatársakkal szemben. Nem tekintette magát kizárólagosnak, hogy *egyedül csak én* - és nem is helyezte magát soha mások fölé. Ahol Isten Lelke munkálkodott és az evangélium terjedt, annak ő mindig örült. Tudott örülni a mások szolgálata által kimunkált gyümölcsöknek. Vajon mi tudunk-e irigység, féltékenység nélkül örülni mások eredményének, sikerének vagy jó hírének?

Pál azonban nem csak megállapít valamit, hanem bekapcsolódik az életükbe az által, hogy imádkozik értük. Mégpedig szüntelenül - *szüntelenül megemlékezem rólatok, mindenkor kérve imádságaimban...* Ismeretlenül is közösséget vállal velük, imaháttérrel jelent a számukra. Mert a Jézus Krisztusban való hit közel hoz és összekapcsol olyanokat is, akik nem ismerik egymást. Ez a hit őt arra készíti, hogy miután megismerte az Úr Jézus Krisztus mérhetetlen kegyelmét, ezt a szeretetet vigye tovább a világba: *mindenkinek adósa vagyok*. Egy Isten iránt letörleszthetetlen adósságot törleszt boldogan mindenkinek azzal, hogy hirdeti az evangéliumot. Adjon nekünk ilyen szolgáló, építő, gazdagító hitet az ÚR. *Ámen*

Záróima:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy a hit ajándék, amit a Szentlélek munkál ki szívünkben. S hogy nem magánügy, mert a Benned való jó hírű hit másokat is megszólíthat, Hozzád vezethet. Köszönjük, hogy alázatban, engedelmisségben és irántad való hűségben élni hiteles bizonyosságtételt jelent. Segíts, hogy erre vágyjunk, ne múltó hírnévre. Hadd lehessen látható a mi életünkben is jelenléted, kegyelmed. Kérünk, itt a fővárosban hadd lehessünk egyénileg, és mint közösség is ilyen Rád mutató, Téged hittel vállaló gyermekeid. Akik tudják, adósaid mindazért, amit Tőled és Benned kaptak, és ezt az adósságot törlesztik is.

Könyörgünk most azokért, akiknek hite próbákat, szenvedést, kísértést él át. Légy a betegekkel, szenvedőkkel, kórházakban, otthonokban levőkkel, az életből kifelé tartókkal, miattuk aggódó szeretteikkel - add nekik a Benned való hit erejét és vigasztalását. Vezesd elő hitre a gyermekeket, fiatalokat, időseket egyaránt, oltalmazd a szabadságukat töltőket, úton levőket. Erősítsd azokat, akik szolgálatban vannak azért, hogy mások pihenhessenek. Úgy igazgasd életünk eseményeit, hogy ki ne hagyjunk belőle, minden körülmények között tudjuk, hogy életünk a kezében van, és ott van a helyén. Maradj velünk kegyelmeddel, segíts, hogy megálljunk a hitben. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Atyának szeretete és a Szentléleknek közössége legyen és maradjon mindnyájunkkal. *Ámen*

Záró ének: 200 - Ó, maradj kegyelmeddel mivelünk, Jézusunk...